

Datum: 5. 4. 2020

Místo: záloha Lahrada

Moji malí námořníci,

v minulém dopise, který jsem vám psal, jsem vám vyprávěl příběh, o tom co se mi přihodilo jednoho krásného odpoledne na širém moři. Doufám, že se vám povedlo zprávu rozluštit, sám jsem velmi zvědavý a nedočkavý, až mi budete vyprávět, co v ní bylo. Jak už jsem vám napsal v minulém dopise, rozhodl jsem se svou kocábkou zakotvit v záloce jménem Lahrada. A tak vám v tomto dopise budu vyprávět, co se mi v záloce přihodilo. Když jsem doplul do záloky, bylo opravdu krásně. Rozhodl jsem se, že záloku trochu prozkoumám. Vybral jsem si jedno velmi krásné místo, kde jsem spustil kotvu a vystoupil z lodi. Musím se vám přiznat, že jsem se na výstup z lodi neskutečně těšil, protože i přesto, že mám jako kapitán rád moře, někdy už chci cítit pevnou půdu pod nohama. A tak jsem vystoupil na pláž, písek mě křál do nohou. Kolem rostly květiny, které jsem důvěrně znal, neboť jsem to byl já, kdo je tu vloni zasadil a teď jsem se mohl těšit z jejich krásy. Jak jsem tak chodil po pláži, čas ubíhal a sluníčko pomalu začalo zapadat. Západ slunce je jedna z těch krásných věcí, které mám na moři tak moc rád. Pomalu na mě začala přicházet únava a tak jsem se rozhodl, že dnes přespím na souši. Je to velká změna, když se musíte plavit takovou dlouhou dobu na moři, kde občas ani nevíte, kam vás vítr zavane. Rozhodl jsem se, že si pošlu malý příštěšek a rozdělám oheň,

přeci jenom jsou noci stále chladné. Když se oheň krásně rozhořel, sedl jsem si k němu a opekl jsem si rybu. Z ohně sálalo velmi příjemné teplo. Z dálky byl slyšet křik racků a já pozoroval hvězdy. Najednou se něco pohnulo opodál v křoví. Lekl jsem se. Snad to není nějaké divoké zvíře, pomyslel jsem si. Vzal jsem klacek a liše jsem se přikradl ke křoví. Co se stalo dál, mně opravdu vyrazilo dech. Z křoví najednou vykoukla bílá malá chlupatá klavička. Musel jsem se sám sobě opravdu zasmát, raději jsem rychle klacek odložil, aby se nelekla. Byl to pejsek. A byl docela malý. Chvilí jsme na sebe koukali, on na mě, já na něj a zase on na mě. Myslím, že jsme vypadali oba stejně zmateně. Pak jsem si, ale všiml, že kouká střídavě na mě a zase na rybu. Jemně jsem k němu natáhl ruku s kouskem ryby, pejsek se ke mně bojácně přibližoval. Kdepak se tu asi vzal, říkal jsem si. Mezitím, co jsem tak přemýšlel, už stál téměř u mně. Měl jsem radost, vypadlo to, že má hlad. A tak jsem počkal, až se přiblíží k mojí ruce, abych ho mohl pohladit. Pejsek si ode mě vzal rybu, lehnul si k ohni a packami si ji přidržoval a jemně ji okusoval. Oheň pomalu dohořoval, a tak bylo potřeba přiložit dříví, aby nám nebyla zima. Přeci jenom, noc je dlouhá. Hodil jsem do ohně poslední dříví, sedl jsem si a pozoroval moře. Ani nevím jak, ale musel jsem usnout. Vzbudil jsem se až ráno, když mě něco lechtalo v obličejí. Bylo to čmouchání. Lekl jsem se. Rychle jsem se posadil, chvíli jsem zmateně koukal kolem sebe. A pak jsem ho uviděl. Došlo mi, co se včera přihodilo. Ten pejsek, který včera vyšel z křoví, tu čekal a přátelsky těmi černými kukadly, které vypadaly jako ty nejkrásnější černé korálky na světě, na mě koukal. Očička mu zářila radostí, asi protože našel konečně přítele. A tak jsem se rozhodl, protože

o tom jako kapitán mohl rozhodovat, že tenhle malý kamarád, popluje od teď na moji kocábce se mnou. Nemohl jsem ho tam nechat samotného, to přeci ví i každý malý námořník. Pohladil jsem ho. Vlastně i já měl radost, že konečně nepopluji sám. Ue dvou se to lépe lákne, no ne? Protože sluníčko bylo léměř nejvýš, předpokládal jsem, že už by mohlo být skoro k poledni. Bylo načase zase zvednout kotvy a vyplout na širé moře. Rychle jsem uklidil vše na pláži, posbíral své věci (sírky, kompas, plecháček), to bylo vlastně vše, co jsem potřeboval, a odnesl je do kocábky. Pláž vypadala úplně stejně jako včera, když jsem u ní zakotvil. Opuštěně a klidně. Tak můj malý bílý příteli je čas vyplout. Co říkáš? Ural jsem nového kamaráda do náruče a odnesl ho na palubu. Na díkard vděku mi olízl ruku. Opravdu si mě oblíbil. Utláhl jsem navigákem z moře kotvu a natáhl plachty. Vítr velmi příznivě foukal a tak netrvalo dlouho a moje kocábka opět vyplula na širé moře . . .

Moji milí námořníci, vím, že je to pro nás všechny dlouhé a někdy možná i trochu nudné, být pořád na těch našich kocábkách na širém moři, proto vám všem přeji, aby se vám dobře dařilo, aby vás na tom moři nic zlého nepotkalo, a abychom zůstali stále pozitivně naladěni. I přestože vím, že uklízel si kajutu a držel kormidlo tím správným směrem, není vždycky zábavné a jednoduché. Buďte zdraví moji milovaní námořníci.

PS: V příštím dopise vám budu vyprávět o tom, jak jsem vybral jméno pro mého nového přítele. Můžete si do lodních deníků napsat vaše nápady, jsem zvědavý, kdo se trejí!

Váš kapitán ♥